

Європі

Борис Олійник

Ми тут жили ще до часів потопу.
Наш корінь у земну вростає вісь.
І перше, ніж учити нас, Європо,
На себе ліпше збоку подивись.

Ти нас озвала хутором пихато.
Облиш: твій посміх нам не допече,
Бо ми тоді вже побілили Хату,
Як ти іще не вийшла із печер.

Живи собі, уходжено і сито.
Ми не питаєм з усміхом кривим,
Якою б ти була у цьому світі,
Аби ми плуг, і колесо, і жито
Не дарували пращурам твоїм.

Ми ж не виказуєм, яку недолю
Тобі вістило знаками біди,
Аби козацький стан у Дикім полі
Не зупинив азійської орди.

Живи собі.
Ми зі своїм уставом
Не сунемось до тебе в монастир.
Але дозволь і нам за отчим правом
По-своєму облаштувати двір.

Так, ми в ґешефтах – і невмілі, й сірі.
Ви ж на торгах сягнули верховіть,
Та навіть вам шагреневої шкіри
В роковий час усе ж не докупить.

Земні діла сповна оплатить небо.
І в Судний День воздасться всім ущерть:
І тим, хто зрадив побратимство Ельби,
І тим, хто сербів рокував на смерть...

Життя мина...

Усі ми перебудем:

Хто - при бандурі, хто - при гамані.

А що вже по собі залишим людям,

Судити не тобі, і не мені.

Відкриті наші предківські чертоги

Усім,

хто має помисли незлі.

Прийдіте з миром!

Та, заради Бога,

Не вчіть нас жить на батьківській землі!

У кожного - свої герби й знамена,

Свій лад і чин в державі й при столі,

Ми всяк своєї долі ковалі:

Вам до душі вертка синиця в жмені,

А нам до серця -

в небі журавлі.

Такі ми є. А ви такі, як є.